

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/197/2015
Identifikačné číslo spisu: 7014201396
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7014201396.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: CORS, spol. s r.o., Jesenná 8, Prešov, IČO: 36 467 057, zastúpeného advokátom, JUDr. Michalom Feciľákom, so sídlom Jesenná 8, Prešov, proti žalovanému: Krajský súd v Košiciach, Štúrova 29, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/134/2014-53 zo dňa 25. marca 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/134/2014-53 zo dňa 25. marca 2015 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia Okresného súdu Košice I, sp. zn. 1SprI/87/2014 zo dňa 11.08.2014, ktorým nevyhovel žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií zo dňa 5.8.2014, ako aj rozhodnutia žalovaného č. 1SprI/117/2014 zo dňa 17.09.2014 o zamietnutí odvolania žalobcu a potvrdení prvostupňového rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobca žiadosťou zo dňa 5.8.2014 žiadal o sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) a § 82 ods. 5 zákona číslo 757/2004 Z.z., a to o predloženie všetkých rozhodnutí Okresného súdu Košice 1 a v prípade odvolacích konaní aj rozhodnutí odvolacieho súdu - Krajského súdu v Košiciach, v súdnych konaniach, ktoré boli začaté po 1.1.2005, ktorých účastníkom je (bolo)

mesto Košice. Svoju žiadosť odôvodnil okolnosťou, že žiadané informácie boli inej spoločnosti sprístupnené Okresným súdom Námestovo a Okresným súdom Veľký Krtíš.

V odôvodnení svojho rozhodnutia žalovaný uviedol, že zásadnou spornou otázkou vo veci bolo, či cieľom podanej žiadosti žalobcu vo vzťahu ku kvalite a rozsahu informácií, ktoré žalobca žiadal od povinnej osoby, bol reálny záujem o sprístupnenie konkrétnych informácií alebo sťaženie bežnej činnosti súdu pri zabezpečovaní jeho hlavnej činnosti - riadneho výkonu súdnictva, a teda či nešlo o porušenie princípu zákazu zneužitia práva vo verejnoprávnej sfére. Žalobca sa v podanej žiadosti nedožadoval sprístupnenia konkrétnych súdnych rozhodnutí, prípadne rozhodnutí týkajúcich sa konkrétnych právnych nárokov alebo právnych povinností, ale bez bližšieho selektovania všetkých súdnych rozhodnutí týkajúcich sa mesta Košice, vydaných za obdobie takmer 9 rokov.

Cieľom testu zneužitia práva je preskúmať, či formálnou aplikáciou zákona - postupom podľa dikcie zákona, nedochádza k narušeniu ústavného pozadia právnej regulácie. V predmetnej veci zo súdnych registrov povinnej osoby bolo preukázané, že od 1.1.2005 do dňa vydania prvostupňového rozhodnutia bolo právoplatne skončených a v súdnych konaniach vydaných celkom 3622 rozhodnutí. Vzhľadom na enormný počet súdnych rozhodnutí a s prihliadnutím na skutočnosť, že prevažná väčšina týchto rozhodnutí nebola anonymizovaná v elektronickej podobe, by sa musela anonymizovať mechanicky, v dôsledku čoho realizácia žiadostí by predstavovala neprimerané zaťaženie zamestnancov súdu, čo by mohlo vyústiť až do paralyzovania činnosti okresného súdu pri zabezpečovaní jeho hlavnej činnosti. Z podanej žiadosti žalobcu možno vyvodiť, že žalobca žiadal o poskytnutie všetkých informácií, pričom v žiadosti ustupuje kvalita informácie nad rozsahom. Podľa názoru krajského súdu, cieľom podanej žiadosti žalobcu nebol reálny záujem o informácie, ale sťaženie bežnej činnosti súdu. Z uvedeného dôvodu žalobe nevyhovelo, túto zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

II.

Žalobca vo svojom odvolaní voči napadnutému rozhodnutiu žalovaného po popise postupu v konaní a obsahu vydaných rozhodnutí uviedol, že žalovaný na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Podľa jeho názoru, krajský súd neodôvodnil svoje tvrdenie, že cieľom podanej žiadosti bolo sťaženie bežnej činnosti súdu. Podľa takejto úvahy, by povinné osoby nemuseli poskytovať takmer žiadne informácie, mohli by si vyberať, čo žiadateľovi sprístupnia, a čo nie, čo by znamenalo popretie ústavnej povinnosti zakotvenej v článku 26 Ústavy Slovenskej republiky.

Nesúhlasil s názorom žalovaného, v ktorom poukazoval na okolnosť, že žalobca nepožadoval sprístupnenie konkrétnych rozhodnutí, ale žiadal sprístupniť rozhodnutia vydané za obdobie 9 rokov, čo samo osebe nemôže odôvodňovať zákonnosť postupu súdov, pretože podľa § 3 ods. 3 zákona o slobode informácií sa informácie sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje. Tvrdenie krajského súdu, že za požadované obdobie bolo skončených 3622 vecí, v ktorých boli vydané rozhodnutia, je vo vzťahu k žiadosti irelevantné.

Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽi/4/2010, ako aj právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky publikovaný v náleze sp. zn. I. ÚS 236/2006 ohľadom plnej informačnej povinnosti subjektov, ktoré hospodária s verejnými financiami alebo nakladajú s majetkom štátu alebo obcí.

Žalobca mal za to, že nesprístupnenie požadovaných informácií bolo nezákonné, pričom ani žiadanie väčšieho počtu informácií nie je zákonným dôvodom na nevyhovenie žiadosti.

Na základe uvedených dôvodov žiadal odvolací súd, aby zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, ktoré vyčísliť.

III.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že vydaný rozsudok považuje za zákonný.

Opätovne zdôraznil, že vykonaným zisťovaním bolo preukázané, že od 1.1.2005 do vydania prvostupňového rozhodnutia bolo právoplatne skončených 3622 súdnych konaní vydaním rozhodnutia, ktorých účastníkom bolo mesto Košice. Poukázal na charakter žiadosti žalobcu, na základe ktorého dospel k záveru, že nemal reálny záujem o sprístupnenie konkrétnych informácií ale sťaženie bežnej činnosti súdu. Uvedenú skutočnosť ohodnotil ako zneužitie práva na sprístupnenie informácií.

V tejto súvislosti poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozsudku 3 Sž/4/2014, podľa ktorého porušenie zákazu zneužitia práva vo verejnoprávnej sfére môže byť dôvodom odmietnutia sprístupnenia informácií.

Žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 1.7.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 OSP. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. januára 2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že žalobca podľa zákona o slobode informácií žiadal Okresný súd Košice I ako povinnú osobu o sprístupnenie informácií: „...predloženie všetkých rozhodnutí Okresného súdu Košice I a v prípade odvolacích konaní aj rozhodnutí odvolacieho súdu - Krajského súdu v Košiciach, v súdnych konaniach, ktoré boli začaté po 1.1.2005, ktorých účastníkom je (bolo) mesto Košice, trieda SNP 48/A, 040 11 Košice.“ V žiadosti zároveň uviedol, že požadované informácie už boli inej spoločnosti sprístupnené zo strany okresných súdov v Námestove a Veľkom Krtíši. Informácie požadoval sprístupniť elektronickou formou.

Okresný súd Košice I, rozhodnutím č. 1SprI/87/2014 zo dňa 11.08.2014 nevyhovel žiadosti žalobcu z dôvodu, že nemá k pozícii ucelený súbor požadovaných informácií, v prípade vyhovenia žiadosti by musel podľa jednotlivých registrov spisy vyhľadať, pretože niektoré môžu byť v archíve, pripojené k iným spisom, môžu sa nachádzať na odvolacom alebo dovolacom súde a pod. Súd nedisponuje programom, ktorý by vedel anonymizovať predmetné rozsudky, pričom sa jedná o približne 2430 a viac rozhodnutí, ich mechanická anonymizácia a kopírovanie by boli časovo a finančne veľmi náročné a bolo by to aj v rozpore s výkladom ustanovenia § 3 ods. 1 a § 17 ods. 1 zákona o slobode informácií.

Uviedol, že žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Žiadosť žiadateľa teda obsahuje aj požiadavku, na ktorú sa zákon o slobode informácií nevzťahuje. Okamžité vyhovenie žiadosti by si vyžadovalo navýšenie existujúcich personálnych a technických kapacít príslušného organizačného útvaru povinnej osoby na vyhľadanie a spracovanie odpovede a spôsobilo by technické a personálne problémy spojené s vyhľadávaním a sprístupňovaním

informácií, čo by viedlo tiež k predĺženiu lehoty na vybavenie žiadosti.

Prvostupňový súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 96/2010 zo dňa 9.3.2010, obsahujúceho právny názor vo vzťahu k nebezpečenstvu narušenia schopnosti povinnej osoby reálne vykonávať svoje kompetencie v prípadoch poskytovania väčšieho množstva informácií.

Súd zároveň uviedol, že od 1.1.2012 sú súdne rozhodnutia zverejňované na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

Krajský súd v Košiciach rozhodnutím 1SprI/117/2014 zo dňa 17.9.2014 prvostupňové rozhodnutie Okresného súdu Košice I, potvrdil.

V odôvodnení rozhodnutia poukázal na aktuálne zistenie, že od 1.1.2005 do vydania prvostupňového rozhodnutia bolo právoplatne skončených 3622 vecí, v ktorých boli vydané rozhodnutia. Vzhľadom na enormný počet súdnych rozhodnutí nebola prevažná väčšina anonymizovaná v elektronickej podobe, táto by sa musela realizovať ručne, čo by predstavovalo neprimerané zaťaženie, až ochromenie a paralyzovanie činnosti okresného súdu.

Predmetom preskúvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného v postavení správneho orgánu, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie o nesprístupnení požadovaných informácií.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa ods. 3 cit. zákonného ustanovenia informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ cit. zák. povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie, alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánov činných v trestnom konaní, okrem informácie, ktorá podľa 2. časti, 2. hlavy 5. oddielu trestného poriadku a informácie o vznesení obvinenia vrátane opisu skutku, ak ich sprístupnenie nezakazuje zákon, alebo ak ich sprístupnenie neohrozuje práva a právom chránené záujmy.

Podľa § 18 ods. 2 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len s časti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona predpisy o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, správny poriadok (ďalej len „Správny poriadok“), rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikli neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán, na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil právnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s

návrhmi a námietkami účastníkov konania s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 82a ods. 5 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov súdy sprístupňujú verejnosti na základe žiadosti podľa osobitného zákona všetky súdne rozhodnutia vrátane neprávoplatných rozhodnutí a rozhodnutí, ktoré nie sú rozhodnutiami vo veci samej. Súdy pritom robia opatrenia na ochranu práv a právom chránených záujmov.

Citované ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám umožňuje z informácií týkajúcich sa rozhodovacej činnosti súdu sprístupniť iba informácie, ktoré sa sprístupňujú podľa osobitného predpisu. Týmto osobitným predpisom podľa odkazu č. 24 je ust. § 82a ods. 5 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch. Podľa tohto ustanovenia, súdy sprístupňujú verejnosti na základe žiadosti podľa osobitného zákona, všetky súdne rozhodnutia vrátane neprávoplatných rozhodnutí a rozhodnutí, ktoré nie sú rozhodnutiami vo veci samej. Súdy pritom robia opatrenia na ochranu práv a právom chránených záujmov.

Zo znenia zákona o informáciách nemožno vyvodzovať, že informáciou by malo byť spracovanie údajov zo stoviek spisov podľa požiadaviek resp. pokynov toho, kto žiada o poskytnutie informácie, taktiež z neho nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala získavať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať alebo dokonca upravovať či spracovať materiály žiadané žalobcom ako žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v ich dokumentácii nenachádzajú. Zo zákona o informáciách taktiež nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť, majú za to, že rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej formy, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú v jej informačnom systéme alebo poskytnúť oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii, by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom zákona o informáciách, keďže žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Žiadosť o sprístupnenie informácií podľa zákona o slobode informácií má slúžiť iba ako nástroj spoločenskej kontroly a nie ako prostriedok na zneužitie práva.

Sprístupňovanie súdnych rozhodnutí náleží jednotlivým súdom v zmysle zákona č. 757/2004 Z.z. po vykonaní opatrení na ochranu práv a právom chránených záujmov. V prípade, ak by žalovaný mal vyhovieť žiadosti žalobcu, musel by, podľa vlastného vyjadrenia, vytvárať informácie, ktoré by získal spracovaním tisícok spisov, jednalo by sa o nezanedbateľné sumarizovanie (vyhľadávanie, kopírovanie a anonymizovanie) tisícok rozhodnutí na základe pokynu žalobcu, čo by viedlo k mareniu činnosti príslušného organizačného útvaru. Taktiež možno konštatovať, že vyčlenením rozhodnutí, v ktorých ako účastník konania vystupuje Mesto Košice z existujúcej databázy, by došlo k spracovaniu a vyčleneniu nového súboru, a teda k vzniku novej informácie, ktorou momentálne súd bez ďalších úkonov (spracovania) nedisponuje.

Podľa názoru súdu, keďže žalobca žiadal o súdne rozhodnutia (t.j. všetky rozhodnutia, či už procesné, v merite veci, právoplatné, neprávoplatné), v ktorých je žalovaným Mesto Košice a je zrejmé, že žalovaný žiadanými informáciami disponuje, požadovaný rozsah údajov o ktoré žalobca žiadal, potreba ich spracovania, by viedli u úplnej eliminácii reálnej schopnosti žalovaného plniť verejnú úlohu, ktoré mu zverujú príslušné osobitné predpisy.

V rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom, pri výkone súdnicstva súdy v Slovenskej republike prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci v civilnom procese (ďalej len "občianskoprávne veci"), prejednávajú a rozhodujú trestné veci podľa predpisov o trestnom konaní (ďalej len "trestnoprávne veci"), konajú a rozhodujú o žalobách alebo o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam, zásahom, iným opatreniam alebo nečinnosti v oblasti verejnej správy, rozhodujú o zákonnosti rozhodnutí a postupu orgánov verejnej moci a o ochrane pred nezákonným zásahom alebo opatrením orgánu verejnej moci, v

prípadoch ustanovených zákonom rozhodujú vo volebných veciach, vo veciach referenda a vo veciach politických strán a hnutí, ak tak ustanoví zákon, a v ďalších veciach, ak to ustanovuje zákon (ďalej len "správne veci"), rozhodujú v ďalších veciach ustanovených zákonom, právne záväzným aktom Európskych spoločenstiev a Európskej únie alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd vykonávajú aj inú činnosť súvisiacu s ich právomocou, ak tak ustanoví zákon, právne záväzný akt Európskych spoločenstiev a Európskej únie alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd rozhoduje o tom, či vec predložená súdu patrí do právomoci súdu. Súd nemôže vysloviť, že vec nepatrí do právomoci súdu, ak ju nemôže postúpiť na konanie a rozhodnutie inému orgánu verejnej moci (§ 2 zákona č. 747/2004 Z.z.).

V zmysle právnych názorov vyplývajúcich z ustálenej súdnej praxe, zo zákona o slobodnom prístupe k informáciám nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť získať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhľadávať alebo dokonca spracovávať - upravovať materiály požadované žalobcom ako žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádza a ani to, aby povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci. Je zrejmé, že pred poskytnutím informácii požadovaných žalobcom, by bolo povinnosťou žalovaného v záujme dodržiavania zákona o ochrane osobných údajov vykonať anonymizáciu všetkých rozhodnutí, t.j. spracovať, upraviť údaje, ktoré má k dispozícii.

Aj v tejto veci sa už vyslovil ústavný súd, keď judikoval, že účelom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavy SR“) a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (a zároveň účelom zákona o slobode informácií) nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žiadateľa (II. ÚS 184/03), ale zabezpečiť poskytovanie informácií verejnosti „primeraným spôsobom“ tak, aby nedochádzalo k paralyzovaniu činnosti orgánov verejnej moci ako povinných osôb, ktorých účel činnosti ustanovujú samostatné zákony (III. ÚS 96/2010-14).

Potom je nevyhnuté stotožniť sa s právnym názorom žalovaného, že žiadosť o poskytnutie informácie obsahovala požiadavku, ktorá si vyžaduje zber a spracovanie žalobcom požadovaných informácií (pozri napr. rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžo/190/2008 zo dňa 27.05.2009) a následne vytváranie novej kvantitatívnej informácie v zmysle požiadaviek žiadateľa. Je zrejmé, že žalobcom žadanú informáciu nemala povinná osoba k dispozícii, keďže ju nemala k dispozícii v zákonom požadovanej (anonymizovanej) forme, a ktorú možno bez ďalšej úpravy sprístupniť. Jej vytváranie, resp. spracúvanie by si vyžiadalo vykonanie úkonov, ktoré nesmerujú k výkonu právomoci povinnej osoby, pričom následne by sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby.

Najvyšší súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu, v postupe a rozhodnutí žalovaného nezistil také vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, ktoré by odôvodňovali konštatovanie, že napadnuté rozhodnutie a postup žalovaného je nezákonné.

Skutočnosti, ktorými žalobca spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli z veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa žalovaný náležite vysporiadal.

V žiadosti aj v odvolaní žalobca kládol dôraz aj na okolnosť, že v skutkovo obdobných prípadoch povinné osoby, Okresné sudy v Námestove a Veľkom Krtíši žiadosti o sprístupnenie totožných informácií vyhovel.

Podľa názoru najvyššieho súdu, Krajský súd v Košiciach neporušil tzv. zásadu precedensu vyjadrenú v § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb., podľa ktorého správne orgány pri rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo obdobných prípadoch sú podľa zákona povinné dbať na to, aby nevznikli neodôvodnené rozdiely v rozhodovaní.

V tomto prípade senát odvolacieho súdu zdôrazňuje, že z dôkazných prostriedkov, ktoré žalobca

predložil na podporu svojho tvrdenia, nevyplýva totožnosť prípadov. Je z nich zrejmé, že v prípadoch na ktoré poukazoval žalobca, sa jednalo o nepomerne nižší počet požadovaných rozhodnutí, v prípade Okresného súdu Námestovo sa jednalo o 45 právoplatných rozhodnutí, v prípade Okresného súdu Veľký Krtíš o 117 rozhodnutí a v prípade Okresného súdu Trnava o 48 rozhodnutí. Porovnaním uvedených počtov s množstvom žalobcom požadovaných rozhodnutí Okresného súdu Košice I a Krajského súdu v Košiciach vo veciach, kde je účastníkom konania Mesto Košice v rozsahu 3622 rozhodnutí možno logicky dospieť k záveru, že spracovanie takéhoto množstva rozhodnutí do takej formy, aby mohli byť žalobcovi sprístupnené, by bolo spôsobilé ochromiť riadny chod súdov, t.j. činnosť, na ktorú boli vytvorené.

Predmetom tohto konania bolo zároveň vyriešenie otázky, či cieľom podanej žiadosti žalobcu vo vzťahu ku kvalite a rozsahu informácií, ktoré žalobca žiadal od povinnej osoby, bol reálny záujem o sprístupnenie konkrétnych informácií.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na právny názor prezentovaný senátom tunajšieho súdu v rozhodnutí 3 Sži/4/2014 zo dňa 12.03.2014, v ktorom konštatoval: „ Výkon práva bez vážnosti prejavenej vôle získať informáciu nepožíva právnu ochranu. Podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám na základe zákona sa realizujú na právnom pozadí ústavných princípov medzi ktoré patrí i zákaz zneužitia práva. Právnym základom zákazu zneužitia práva je čl. 1 ods. 1 Ústavy v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, ktorý ukladá povinnosť všetkým štátnym orgánom, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade ústavou to znamená v súlade s princípmi, ktoré sú skryté v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Zákaz zneužitia práva je súčasťou princípu právneho štátu....Zneužitie práva v oblasti práva na informácie je v zásade individuálnou situáciou, kedy v rámci správnej úvahy a v rámci úvahy súdu existuje dostatočný počet indícií, že cieľom žiadosti o informácie nie je reálny záujem získať informáciu. Je potrebné odlišovať tento reálny záujem, ktorý súvisí s vážnosťou prejavenej vôle žiadateľa. Existenciu tohto reálneho záujmu, ktorý súvisí s vážnosťou prejavenej vôle žiadateľa je nevyhnutné odlišovať od formalizovaného právneho záujmu na poskytnutí informácie, ktorý žiadateľ nemusí preukazovať (podľa § 3 ods. 3 zákona o slobode informácií informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje). To, že sa informácie poskytujú bez preukázania právneho dôvodu alebo záujmu ešte neznamená, že je daná vážnosť vôle žiadateľa informácie získať... Súdny zaznamenali, že pri zneužívaní práva na informácie a výkone práva na informácie bez vážne prejavenej vôle sú predmetom spravidla prevádzkové informácie príslušného orgánu štátnej správy. Typickým znakom je, že žiadateľ žiada „všetko“ za určité obdobie. Prevádzkové informácie priamo nesúvisia s úsekom verejnej správy na ktorom vykonáva činnosť povinná osoba. Prevádzkové informácie by mohli mať marketingový charakter pre dodávateľov povinnej osoby, ale v prevažnej miere ide iba o zneužitie práva... Zákon je nevyhnutné vykladať tak „aby nedochádzalo k jeho zneužitelnosti“.

Najvyšší súd na vec aplikoval aj citované právne závery uvedené v predmetnom rozhodnutí a dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol vysporiadal, a ktorými by žalobca preukázal konkrétne porušenie alebo ohrozenie svojich subjektívnych práv, alebo preukázal, že neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie napadnutého správneho rozhodnutia a že by správne orgány v konaní o poskytnutí informácií podľa zákona o slobode informácií pri vykonávaní a hodnotení dôkazov porušili ustanovenia správneho poriadku.

Nesúhlas žalobcu s právnym názorom krajského súdu a jeho neprijateľnosť pre žalobcu nie je v danej veci právne relevantnou námietkou, ktorá by mohla niečo zmeniť na skutkových zisteniach a právnych záveroch krajského súdu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovela a s prihladnutím

na všetky individuálne okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 2 a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p., keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému v konaní nárok na náhradu trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.